

ממעלות השליחים

שהקביה בכבודו ובעצמו הוא העו
שכעוויני השיות הסנפחות וכנויי הננאי
שנתכדו בהם בוני הארץ כפי הנאמיה
בעדת ישורון, ידעו סנהיני המזרחי.
כי עם כל החוקרה למשאתינפשמ הטיבה
אין יהודיקנדה, שהם ציונים טובים
(ואולי גם כרוה המזרחי) ססכיסים
לאלה העושים התקנות בשולחנות
כדי שיוכלו לזכות באילו דוד
לארזים, אורחני סוכר חים לשנות
מיד סתכסיותם, כדי שיוכלו לנהוג בהם
סדהיסלנות ציוני קנדה, אשר השילו על
עצמם עבודה גדלה לכנין הארץ והת-
חיבו לאסוף סיליון דולאר לנאות עסק
השרון. — — — הננו אומרים: חכמים
הזהרו ברביכסי, כי יהודיקנדה לא
סכיסו ל שיות יכם!

הדברים נאמרו מפי איש אשר
לבו למזרחי והפילו כנראה את חתם
על השלוחים, כי למחרת היום נרפסה
באותו העתון (גל. 288). תשובתו של
הרב פישמאן, הלה—כעיר דרך יוהרא;
אין אנו חייבים להתנצל בפני שום
איש (!) על התכסוים שנכסנו בעבודתנו
אולם נעשה את זאת — רק לפני כבודו
האישי של העורך.

והיב בא להסתיק את הפלפלא חרופתא.
שנתפס לה הנואם בעדת ישורון הרב
נולד, והוא מוסר קצה מסרגליותיו:
החרוצים הפועלים באי משולים לעמרי
שזכה למלכות, כי כנה עיר על שם
שקר אדוני ההי שומרון בעוד אשר
צנא המזרחי משולים לרוד הפלך
בכבודו ובעצמו, שהרי לא שומרונים
ארא ירושלימים—(דוקא בלשון רבים)—
חכונן כפם, ולכסוף באה גם כמעין
התנצלות עקיפין על אשר השלוחים
נודמנו לקנדה כאושפיון שלא נקראו
לסעודה והנרחקים לשולחן הסמוכים:

הרב נולד בדברו בהתלהבות עצומה על
הספעל הכביר של היהדות הקנרית,
נאות הארסה בעסק השרון אהר, כי כדי
לשטור על הקרקע הזו שלא יבוא חלילה
עליה לדי חילול שבת או אכילת פריפה
וכדומה—מוטב ויה שציוני קנדה יצטרפו
למזרחי!

הנו רבנן: לא באנו אלא להרים
את קרן היהדות ולהקדים רפואה למכה
ואם גם נרפה קצת את ידי העושים
בנאות הקרקע ונידה כאבני המקום
בפועלי אי—הרי אין כונתנו אלא לשם
שמים ור"ל. — דל"ת

קברניטי המזרחי, כבוד הרבנים
י. פ. פישמאן ונולד העושים עתה
באמריקה בסגנית מפלגתם נודמנו לרגל
המלאכה לקנדה, ההסדרות הציונית
דהתם הקדימה והמצירה בהם, שלא
יבואו בשעה שציוני קנדה נתונים בראשם
ורוגם בעבודתם לטובת הקרן הקימת,
כדי למלא את ההתחייבות של מיליון
דולאר שנמדו על עצמם, אולם הרבנים
לא שענו לדברי המבקשים—ובאו.

ואנשי המזרחי התחילו בחעמולה
וכדי לקנות את רב העם הציוני
היושב בקנדה, שלא צהל ביותר לבוא
השלוחים, כרוו לעצמם דרך חלקקות:
הוציאו את נשק המלחמה בצכור הפועלים
ובעבודתו, וידאי הנדישו את הסאה אם
עורכו של הקענעדער אדלערי ממוני
פריאל, שאינו חשוד על שמאליות יתרה
חלילה, ראה חובה לעצמו (במאמר
למזרחי המזרחי שלנו גל. 287)
להתרם כלפי חכסויהם המנונים, העורך
סקדים ואומר:

כותב דטורים האלה רחש אהרה
רבה למשאת נפשמ של האורחים, אולם
האהרה ואידיאלים אינה מחויבת הסכי
מה ל שיות, אשר הסנהינים אומרים
להנשים בהן את משאת הנפש
והוא מעיר ומדגיש, כי משלחת המזרחי
באה למרות רצונם של ציוני קנדה:

סנהיני המזרחי לא עסדה להם הסבלנות
והם באו — — ואם כי הרבר הזה ירוק
במדה ידועה לקרן הקימת וקרן היסוד
אין לשום אדם, פסנטי על יהודי קנדה.
אבל — —

עתה נניד סלים מספר על האמצעים,
שנקטו בים האורחים הסכוכדים, האם
האמצעים האלה הולמים את האידיאל?
יסלחו לנו איפוא אורחני החשובים אם
נשיב על השאלה הזו בשלילה, — —
הנאום אשר נשא אחד האורחים בבית
הכנסת, ערת ישורון, הכיל בתוכו סלים,
שאינן באות לשם בנין הארץ, כי
בהתקפות שנונות ומשולחנות
נגד החלוצים ונגד כוני ארץ ישראל
לא תקנו לכבות למזרחי, — —
משה רכנו שרצה ססחמא להושיב את
ישראל כארצם ברוח התורה (אף האגדה)
לא תכחיש את זאת) כשאמר להם ליש-
דאל: שסעו נא הסוים נסצא חיים ולא
זכה להכנס לארץ כנען, וכשאמר ישעיהו
הנביא, בתוך עם טפא שפתים, אנכי
יושבי יגיעו נחלים על פני, לאמר: